

Praha-Žižkov, 9. 2. 2020
P. Jareš

Výstraha a příklad **2S 16, 1 – 14** **(Mt 26, 47 – 56)**

Když procházíme těžším životním obdobím, mohou se na scéně našeho života objevit lidé, kteří jsou pro nás pokušením. Někteří z nich se k nám staví přátelsky. Mohou se ale objevit i tací, kteří se z našeho trápení těší a dávají to otevřeně najevo. Může být obtížnější nedat se svést k nesprávnému jednání těmi prvními, nežli těmi druhými. Právě s takovými dvěma typy lidí se setkal král David, když procházel snad nejtěžším obdobím svého života. Byl tehdy na útěku před svým vlastním synem Abšalomem, který Davidovi usiloval o trůn i o život. Kromě řady upřímných lidí potkal David na svém útěku i dva muže, o nichž vypráví náš dnešní příběh. Chování Davida v prvním případě nám může posloužit jako výstraha. Davidovo chování při tom druhém setkání naopak jako příklad hodný následování.

Výstrahou je pro nás vyprávění o Davidovu jednání při setkání s mužem, který se jmenoval Síba. Přišel Davidovi vstříc s osly, naloženými zásobami potravin a vína. Síba býval služebníkem předchozího krále Saula. David se velice přátelil se Saulovým synem Jónatanem. Když Saul i Jónatan zemřeli, pověřil David Síbu službou Jónatanovu synu Mefibóšetovi, z Bible víme, že Mefibóšet byl chromý (viz 2S 9; hlavně verše 9 - 11). Oslí i zásoby byli pro Davida jistě vítanou pomocí. Síbova pomoc však pravděpodobně nebyla nezištná. David se samozřejmě ptal, kde je Mefibóšet. Podle Síby prý Mefibóšet zůstal v Jeruzalémě v naději, že mu bude vráceno království, které dříve patřilo jeho dědovi. Až mnohem později mohl Mefibóšet osobně podat Davidovi vysvětlení své nepřítomnosti. Z jeho slov vyplynulo, že mu Síba prostě ujel (2S 19, 25 – 31 – číslování ČEP). Vypadá to tak, že Síba svého pána u krále jednoduše pomluvil. A David se ukvapeně rozhodl dát Síbovi veškerý Mefibóšetův majetek. O to asi také Mefibóšetovu služebníku šlo. Chtěl využít vyvalené situace ve svůj prospěch.

David učinil závažné rozhodnutí jen na základě tvrzení jednoho člověka. Mefibóšet v tu chvíli neměl příležitost jakkoliv se k celé věci vyjádřit. David tak nejednal spravedlivě. „*Kdo při sporu mluví první, jeví se spravedlivý, pak přijde druhá strana a podrobí ho zkoušce.*“ (Př 18, 17 ČEP) David zde jedná pod vlivem svých emocí, pod vlivem momentálního rozrušení. Síbovo chování se jej mohlo hluboce dotknout jako projev oddanosti. Domnělá Mefibóšetova zrada ho mohla vnitřně ranit. Když však jednáme jen pod vlivem situace, případně silných pocitů, uděláme snadno chybu. I my v našich těžkých chvílích můžeme někdy narazit na lidi, kteří nám pomáhají, poněvadž nás chtějí využít. A ještě

přítom stihnou pomluvit někoho, kdo nám byl doposud blízký, koho jsme měli rádi. I my můžeme podlehnout pokušení vynést nad pomluveným unáhlený soud, označit si ho za zrádce. Ale vlastně mu tím hrozně křivdíme.

Příkladem hodným následování je pro nás Davidovo jednání se Šimeím. Šimeí byl muž ze Saulova rodu. Jeho chování vůči Davidovi bylo pravým opakem chování Síby. Po duchovní stránce však David zvládl toto setkání lépe, než setkání se Síbou. Šimeí Davidovi zlořečí. Mimo jiné ho nazývá vrahem, doslova „muž krve/krví“ (verše 7 a 8). V Davidově nynější situaci vidí Boží odplatu za to, že David prolil krev Saulovy rodiny. Samotného Saula ale David vždy šetřil (srov. 1S 24 a 26). Saulův synovec Abnér a Saulův syn Íš–bóšet byli zavražděni bez Davidova vědomí (2S 3,6–4,12). A jiných sedm Saulových potomků bylo popraveno sice s Davidovým svolením, ale za bezpráví, jehož se Saul dopustil na Gibeóňanech (2S 21,1–14). Šimeí tedy Davidovi zlořečí za něco, v čem byl král úplně nevinně. Hází na Davida kameny, metá na něj prach, chrlí své kletby. Jakoby ani nedbal na to, že při Davidovi jsou jeho ozbrojenci. Chtěl snad Šimeí zemřít? Nebo si byl v hloubi duše jist tím, že David nedovolí, aby mu bylo ublíženo? Možná si byl skutečně jist svým bezpečím a Davidovým oslabením. Asi tak jako si byli jisti Ježíšovi nepřátelé, když náš Pán visel na kříži. Tehdy na něj chrlili svá posměšná slova (Mt 27, 39 – 44). Když se nacházíme v situaci, kdy se nám něco v životě hroutí, mohu se najít i lidé, kteří velmi dobře „vědí“, za co nás Bůh trestá. Někdy se i my sami dáme svést a vyjadřujeme své názory na to, proč se někomu přihodilo to a ono. Šimeí se ale mýlil. A stejně se často mýlí i naši nepřátelé, mnohdy i my sami.

Jóabův bratr Abíšaj to chtěl se Šimeím rychle vyřídit. Avšak David mu v tom zabránil. Ve zlořečení Šimeího viděl Boží jednání a Boží dopuštění. Nepochybně věděl, že si zaslouží zlořečení. Vždyť se skutečně kdysi dopustil vraždy na nevinném Urijášovi (2S 11). Nesl tedy Šimeího zlořečení tiše. Doufal, že když je přetrpí, Bůh mu zase prokáže dobro. A tak David neodpověděl nic. Nehájil se, nic nevysvětloval. Jen tiše nesl to, co se dělo. Právě tak tichý byl Pán Ježíš Kristus na kříži, když nesl urážky svých nepřátel (viz Mk 15, 24 – 32). Jsou chvíle, kdy nemusíme nic říkat, i když na nás lidé chrlí urážky a vykládají o nás lži. Jsou chvíle, kdy máme jen čekat na to, až se nás zastane Pán Bůh. David byl pokorný člověk. A pokorný člověk ví, že před Bohem není bez viny. Pokorný člověk ví sám o sobě mnohem horší věci, než jaké o něm rozhlašují jeho nepřátelé.

David a všichni jeho společníci tedy pokračovali v cestě. A Šimeí pokračoval ve svém zlořečení. Stačilo přitom jediné Davidovo slovo a Šimeí by přišel o život. Podobné to bylo s Kristem, když ho zatýkali a když visel na kříži. Mohl své utrpení kdykoliv ukončit, avšak z lásky ke svému Otci a z lásky k nám to neudělal. Přijměme tedy výstrahu. Nechme se ovlivnit příkladem.